

БРАТЯ ГРИМ ЗА КРАЛ КАРЛ И ФРИЗИТЕ

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Когато кралят на франките Карл и този на датчаните Радбот се сблъскали във Фризия, всеки от тях завзел някаква територия във Франекергау с военния си отряд и рекъл, че страната му принадлежи. Мъдрите люде искали всичко да се реши по мирен път, а господарите предпочитали да отвоюват земите. Дълго било търсено мирното разрешение, додето накрая то било възложено на кралете: който от тях прояви по-голямо търпение, той ще спечели. Тогава ги събрали и те трябвало да останат цяло денонощие в един кръг. По някое време крал Карл изгървал ръкавицата си, а крал Радбот я вдигнал и я подал на крал Карл. Последният възкликнал: „Ха-ха, земята е моя“, и се засмял; затова неговата територия се нарича Хахензе. „Защо?“, попитал Радбот. Тогава Карл казал: „Вие станяхте мой човек.“ А Радбот се провикнал: „О вах (уви)“; затова неговата територия се нарича Вахензе. Крал Радбот напуснал страната и кралят поискал да свика съвет; ала не можел, понеже нямало достатъчно свободна земя, та да може да събере хората. Тогава проводил пратеници в седемте крайморски области и наредил да му предоставят свободно място, където да свика съвета. Обитателите им купили за много пари Делдеманес. Там той свикал съвета и призовал фризите да дойдат при него и да отвоюват правата, които искат да имат. Те помолили отсрочка, за да се сговорят. Той им я дал. На следващия ден им казал да се явят пред съда. Дошли избраните от тях говорители, дванадесет от седемте крайморски области. Той им казал да изложат исканията си. А те поискали отсрочка. На третия ден ги повикал отново. Те се позовали на някаква законова пречка, а същото сторили и на четвъртия, и на петия ден. Та свободните фризи поискали правото на две отсрочки и трикратно се позовали на законови пречки. На шестия ден кралят им рекъл да поискат някакви права. Те отвърнали, че не са в състояние. Тогава кралят казал: „Предоставям ви да избирате между три неща: да бъдете убити, да станете крепостни или да ви бъде предоставен кораб, способен да издържи на един отлив и на един прилив, снабден само с гребла и такелаж.“ Те избрали кораба и отплували с отлива толкова далеч, че вече не виждали никаква земя. Тогава изпаднали в отчаяние. А един от тях, който бил от рода на Витекинд, първия съдия, рекъл: „Чувал съм, че когато нашият Господ Бог бил на земята, имал дванадесет апостола, а той бил тринадесетият, влизал при всекиго през залостени врати, утешавал го и го поучавал; защо да не го помолим да

ни прати тринадесети, който да ни научи и да ни посочи пътя към сушата?“ Та те коленичили и започнали искрено да се молят. След като свършили с молитвата, забелязали някакъв тринадесети да седи на кормилото, с остен на рамо, и да насочва кораба към брега, право срещу бурята и вятъра. Когато достигнали до сушата, той хвърлил остена към една морава. Оттам избликнало изворче, поради което и местността се нарича Аксенхоф. При Ешвег те слезли на брега и насядали около изворчето; техен закон станало онова, на което ги поучил тринадесетият. Никой обаче не знаел кой е той; толкова много приличал на всекиго от тях. А тези, на които посочил закона, били дванадесет. Ето защо в тази страна съдиите винаги трябва да са тринадесет, присъдите си да произнасят в Аксенхоф и Ешвеге, и когато мненията им се разминават, това на седмината да се налага над това на останалите шестима. Такова е земското право на всички фризи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.